

Hoe kon je?

Toen ik pup was, amuseerde ik je met mijn gekke streken
en maakte ik je aan het lachen.

Je noemde mij je kind, en ondanks een aantal kapot gekauwde schoenen en wat vermoorde
kussentjes werd ik je beste vriend.

Als ik stout was, schudde je met je vinger naar me en vroeg je me "hoe kon je?",
maar dan gaf je weer toe en rolde je me op mijn rug om mijn buik te kriebelen.

Mijn zindelijkheidstraining duurde wat langer dan verwacht omdat je het vreselijk druk
had, maar daar hebben we allebei hard aan gewerkt.

Ik weet nog dat ik 's nachts mijn neus tegen je aan schurkte en dat ik naar je diepste
geheimen en dromen luisterde, ik kon me geen beter leven voorstellen.

We maakten lange wandelingen en rende door het park, maakten ritjes in de auto, stopten
om een ijsje te kopen, ik deed lange dutjes in de zon en wachtte tot je aan het eind van de
dag thuis zou komen.

Geleidelijk ging je meer tijd aan je werk en carrière besteden,
en meer tijd aan het zoeken van een menselijke partner.

Ik wachtte geduldig op je, troostte je als je gekwetst of teleurgesteld was,
gaf je nooit op je kop als je een verkeerde beslissing nam
en sprong vrolijk in het rond als je thuis kwam.

En toen werd je verliefd.

Zij - inmiddels je vrouw - is geen "hondenmens".

Toch verwelkomde ik haar in het huishouden, probeerde haar genegenheid te geven en
gehoorzaamde haar. Ik was gelukkig omdat jij gelukkig was.

Toen kwamen de menselijke baby's en ik deelde in je opwinding.

Ik was gefascineerd door hun roze huidje,
hoe ze roken en ik wilde ze ook bemoederen.

Alleen maakten jij en zij je zorgen dat ik ze pijn zou doen, en ik werd de meeste tijd naar
een andere kamer verbannen, of naar de bench.

Oh, ik wilde zo graag van ze houden,
maar ik werd een gevangene van de "liefde".

Toen ze groeiden werd ik hun vriend.

Ze hingen aan mijn vacht en trokken zichzelf op wiebelige beentjes op, staken vingers in
mijn ogen, onderzochten mijn oren en gaven mij kusjes op de neus.

Ik hield van ze en van hun aanraking,
jouw aanrakingen waren nu zo zeldzaam,
ik zou hun met mijn leven hebben verdedigd als het nodig was geweest.

Ik glipte stiekem in hun bedden en luisterde
naar hun zorgen en geheime dromen,
en samen wachtten we op het geluid van jou auto.

Er was een tijd dat, als anderen je vroegen of je een hond had,
je een foto van mij uit je portefeuille haalde en hen verhalen over mij vertelde.

De afgelopen jaren antwoordde je slechts "ja"
en veranderde je van onderwerp.

Ik was van "jouw hond" geworden tot slechts "een hond",
en iedere euro die je aan mij besteedde werd er een te veel.

Nu heb je een carrière kans in een andere stad,
jij en je gezin verhuizen naar een appartement
waar geen honden toegestaan zijn.

Je hebt de juiste beslissing genomen voor je "gezin",
maar er was een tijd dat ik je enige gezinslid was.

Ik was blij en opgewonden over de autorit, tot we bij het asiel stopten.
Het rook naar honden en katten, naar angst, naar hopeloosheid.

Je vulde de paperassen in en zei

"ik weet zeker dat jullie een goed thuis voor haar vinden".

Zij haalden hun schouders op en keken je meewarig aan.

Zij kennen de harde werkelijkheid voor een hond van middelbare leeftijd,
zelfs een met papieren.

Je moest de vingertjes van je zoon van mijn halsband lostornen terwijl hij
schreeuwde "nee papa! laat ze mijn hond niet meenemen!"

En ik maakte me zorgen om hem, en over wat ik hem hiermee had bijgebracht over
vriendschap en trouw, liefde en verantwoordelijkheid,
over respect voor het leven.

Je gaf me een afscheidsklopje op mijn hoofd, je vermeed mij in de ogen te kijken, en
weigerde beleefd mijn halsband en riem mee te nemen.

Je moest nog een deadline halen - en ik nu ook.

Na je vertrek zeiden de twee aardige dames dat je waarschijnlijk al maanden wist dat je
zou verhuizen en dat je geen poging had gedaan
om een goed thuis voor me te vinden.

Ze schudden het hoofd en zeiden "hoe kon je?"

Ze geven ons hier in het asiel zoveel aandacht als mogelijk is met hun drukke bezigheden.

Ze voeren ons natuurlijk, maar ik heb geen trek meer.

In het begin rende ik iedere keer als er iemand langskwam naar het hek,
hopend dat jij het was. Dat je van gedachten was veranderd.

Dat dit allemaal slechts een nare droom was.

Of ik hoopte tenminste dat het iemand was die medelijden met me had,
die me zou redden.

Toen ik me realiseerde dat ik niet op kon tegen die met gekke fratsen aandacht vragende
pupjes, die geen idee hadden wat hen te wachten stond.

Ik trok me maar terug in het verste hoekje van mijn kennel en wachtte af.

Ik hoorde haar voetstappen, ze me kwam halen aan het einde van de dag,
ik liep met haar de gang door naar een aparte kamer.
Een gelukzalige stille kamer.

Ze plaatste me op de tafel en wreef over mijn oren.
Mijn hart bonkte in afwachting van wat er ging gebeuren.
Ze vertelde me dat ik me geen zorgen moest maken.
Omdat het mijn aard is, had ik met haar te doen.
De last die zij moest dragen is zwaar, dat weet ik zoals
ik ook altijd jouw stemmingen aanvoelde.

Voorzichtig plaatste ze een tourniquet om mijn voorpoot terwijl er
een traan over haar wang gleet.

Ik likte haar hand op dezelfde manier als ik altijd bij jou deed
om je te troosten, al die jaren.

Met grote vaardigheid liet ze de injectienaald in mijn ader glijden.
Toen ik de steek voelde en de koele vloeistof die zich door mijn lichaam verspreidde, ging
ik slaperig liggen, keek haar in de ogen en fluisterde
"hoe kon je?"

Misschien begreep ze mijn hondentaal, want ze zei "het spijt me zo".
Ze hield me tegen zich aan en legde mij haastig uit dat het haar taak was
ervoor te zorgen dat ik niet genegeerd, mishandeld of verlaten kon worden,
of voor mezelf moest zorgen.

Een plaats van licht en liefde, en zo verschillend van dit aardse bestaan.

Met het laatste beetje energie dat ik nog had, probeerde ik haar met een laatste kwispel
te vertellen dat mijn "hoe kon je?" niet tegen haar gericht was.

Ik dacht aan jou lieve baas.
Ik zal altijd aan je denken en altijd op je wachten.
Moge iedereen in je leven je zoveel trouw betonen.

Nawoord van J. Willis, schrijfster van dit stukje.

Als de tranen je in de ogen stonden bij het lezen van "Hoe kon je? , zoals bij mij toen ik het schreef, komt dat doordat het een samenstelling is van de miljoenen dieren die ieder jaar in de asielen over de hele wereld sterven.

Iedereen mag het verhaal verspreiden voor niet commerciële doeleinden.

Gebruik het om mensen voor te lichten, op websites, in nieuwsbrieven, op prikborden in de asielen en dierenartsenpraktijken.

Vertel mensen dat een huisdier in huis nemen een belangrijke beslissing is, net zo belangrijk als het krijgen van een mensenkind, dat dieren onze liefde en zorg verdienen, dat het vinden van een ander, goed tehuis voor je eigen verantwoordelijkheid is en dat ieder asiel en iedere dierenbeschermingsorganisatie je daarover goede adviezen kan geven.